

בְּכֹל אֱלוֹל / אַבְיָגִיל מַגִּידָה גְרוֹס

בְּכֹל אֱלוֹל יֵשׁ הַבְּטָחָה
שְׂאוּלֵי נִגְלָה בְּתוֹכְנוּ סְלִיחָה
נִפְתַּח דָּף חֲדָשׁ, צַח וְרַעְנָן
נִהְיָה הַקֶּשֶׁת בְּיוֹם מַעֲנָן

בְּכֹל אֱלוֹל יֵשׁ תְּפִלָּה
שְׂנַמְצָא אוֹר בְּנִבְכֵי הַעֲלִילָה
נִנְקָה וְנִשְׁלִיךְ מִחֲדָרֵי הַלֵּב
כַּעַס מִיָּתֵר, טִינָה וְקֹאֵב

בְּכֹל אֱלוֹל יֵשׁ בְּרָכָה
שְׂנַהֲיָה אֲנַחְנוּ שִׁיר שְׂמִחָה
נִנְצַח בְּחִיּוֹךְ שְׁנוּי וּמַעֲבָר
נִרְאָה אֶפְקֵי, נִלְמַד מִהַעֲבָר

בְּכֹל אֱלוֹל יֵשׁ חֲלוֹן בְּחִירָה
מֵהַ יְנִיב טוֹב וּמֵהַ טוֹב שְׂנִזְרַע
וּבֵין אָדָם לְרַעְהוּ זֶה הָאֲתָגֵר
אֵיךְ שׁוֹב יִפְתַּח הַנְּתִיב שְׂנִסְגֵר

בְּכֹל אֱלוֹל יֵשׁ שׁוֹפָר וּמָסַע
וְקוֹלוֹ מַעוֹרָר קוֹלָה שֶׁל כְּמִיָּהּ
זֶהוּ זְמַן רַחֲמִים וְעַת לְתִשׁוּבָה
שְׂנִכְתֵּב וְנִחְתָּם בְּסִפְרֵי אֶהְבָּה

עלון מס' 1517 – 31/8/18

פתיח

בעוד אצלנו 'חוגגים' את סיום החופש הגדול (כאילו חסרים לנו חגים) שנת הלימודים תשע"ט כבר שועטת קדימה, ונכדי בן השש, שקלמרו נדחק אך בקושי לילקוט, לצד בקבוק המים והמחברות, ייאלץ בקרוב מאד לצאת לחופשת חגים כפויה, כי הרי יש שנה שלמה ללמוד, אז למה למהר. שנת הלימודים נפתחת ביום ראשון הקרוב, שני לספטמבר, אחרי חודשיים ויומיים של חופש ארוך, יש אומרים ארוך מדי, למרות שכל הנסיונות לפצלו או לקצרו בשיטת הקיזוזים, לא צלחה עד היום, כי 'חינוך ממלכתי' בסופו של יום, הוא סוג של פוליטיקה נגועה באינטרסים ואינטריגות. הכל חוץ מחינוך.

בכל שנה צצה ועולה השאלה האם, ובעיקר עד כמה, להעמיס על תלמידנו עול נוסף על הישיבה בכיתה בצורת 'שיעורי בית', והמתח בין הצד החינוכי ללימודי, לא רק שאינו מוכרע, אלא אף הולך ומעמיק, כאשר חסידיה של כל גישה מגייסים מחקרים המאששים או מפריכים את צידקתם, תלוי בעיני המתבונן. ויכוח זה מחזיר אותי 40 שנה לאחור אל ימי 'המוסד' בו התחנכתי אל מול פסגת הר התבור המוריק, שם שיננו לי מורי ומחנכיי השכם והערב, שבחינות הבגרות הן לימוד שיטתי, טכני, שאין שכר בצידו, ולכן סופן להתבטל, בעוד 'אנחנו המוסדניקים', חסידי הגישה הפתוחה, מרוויחים אדם תבוני, שכלתן ומועיל לחברה. לא מניה ולא מקצתיה. הבחינות לא בוטלו, ואלה מאיתנו שרצו להתקדם בחיים, נאלצו ליישר קו עם אחרים, שסיימו בינתיים שנה שניה או שלישית בפקולטה. והויכוח לא רק שלא תם, הוא אף הולך ומתחדד, לעוד ועוד מגזרים, כאשר מי שמוביל את 'הגישה החינוכית' (פחות מספרים, פחות שיעורי בית, ויותר מלל) הוא לא אחר מראש 'מדינת תל אביב' ומנהל גימנסיה הרצליה בעבר, מר רון חולדאי, שהוא יוצא קיבוץ.

אז שתהיה לנו שנת לימודים מאתגרת ומועילה, כי הרי הסטטיסטיקה, בדיוק כמו בכדורסל, סופה להתיישר.

שבת שלום!
אבנרון

יעקב צפריר ז"ל

בן בלה וברוך צפריר, זכרם לברכה
 נולד : ה' אלול ה'תשי"ט 30.08.1949
 נפטר : י"ד אלול ה'תשע"ח 25.08.2018

יעקב נולד אחרי שתי הבנות הגדולות אֶרְנָה וְרֵנָה. חשוב היה לאמו וגם לאביו לקרוא לו ע"ש אבי שניהם, יעקב, שנספה בשואה. יעקב העדיף שיקראו לו בשם המשפחה, צפריר שעוברת מרוטברד.

הקרבות בעמק הירדן הסתיימו מזמן, ובמדינה שרר שקט, אבל החיים במדינה הצעירה לא היו קלים, בייחוד כאשר פשטה מגפת "שיתוק הילדים" שאז עוד לא היה חיסון נגדה, וכל מה שיכלו לעשות היה בִּידוּד (איזולציה). הילדים החולים הורחקו מבתי הילדים וגם להורים לא כל-כך נתנו להתקרב, פן ידביקו ילדים נוספים, ורק רופא הגיע לפרקים לבדוק מה מצבם של החולים. צפריר, יצא עם נכות קלה יחסית שהותירה פגם קטן בפניו. הוא התגבר והמשיך בחייו הלא קלים. בלה, אמו, עסקה כל-כולה באחריות לבריאות החברים כאחראית במרפאה, אבא ברוך עבד בפלחה. בתיקו האישי של צפריר מצאתי ראיון שעשיתי עימו זמן קצר אחרי מות אימו. בראיון, שלא יצא מעולם לאור, חושף יעקב את הדברים הכואבים לו ביותר, שלמעשה אין לו כלל זכרונות מחיי משפחתו, כי אמא תמיד עסוקה בענייני המרפאה והחולים, ואף פעם לא היתה המשפחה יושבת על כוס קפה בנחת, כי תמיד מישהו דפק בדלת והיה צריך את התערבותה המידית של בלה, האחות היחידה בקבוץ, בעוד אבא בפלחה.

יעקב מסיים את לימודיו, מתגייס לצנחנים, ועובר את המסלול בשלום. בתום השרות הוא חוזר לקבוץ ומשתלב בחברת הצעירים. במשך שנים עבד בענף הבננות ויצא להדריך את המסגרת שהתגבשה ל"גרעין שחר". בהמשך עבד ברפת וגם עבר

יעקב צפריר ז"ל - המשך

קורס צלילה. הוא היה מגיע תדיר לאסיפות שם נהג להתבטא. בין עיסוקיו הרבים שמור מקום של כבוד לספורט: טניס, אופניים וספורט בכלל, היו הערוצים היותר חביבים עליו. בשלב מסויים הוא מבקש לנסוע לטיול של כמה חודשים לארה"ב, ואחרי התלבטויות רבות המזכירות מאשרת לו. מאוחר יותר מבקש צפריר לצאת ללימודים אז מסבירים לו שימתין כי המצב ברפת קשה ואין מי שיחליף אותו. ואז הוא עובר לילוגי, למחלקת הדפסה. מאוחר יותר מקבל תפקיד של טכנאי במחלקת הזרקה-ניפוח. בהמשך, הוא לומד את תחום 'אבטחת האיכות' ומקבל תפקיד של מנהל המחלקה, האחראית על האיכות וטיב המוצר. במסגרת זו הוא נוסע מדי פעם לחו"ל על מנת לקדם רכישת מכונות חדשות למפעל.

יש הדואגים לעתידו המשפחתי, אך לא לאורך זמן, כי מתבשרים על "חתונת העשור" של חברנו **יעקב צפריר** עם חברתו **אילנה ברזילי** שאותה מצא אחרי 20 שנות חיפושים בישראל ובחו"ל. מאוחר יותר יולדו ילדיו, נכדיהם של הוריו בלה וברוך: **קמה** הבכורה אחריה **עומר**, ואחרון חביב **תובל**, שסבתא בלה לא הספיקה לראותו.

צפריר, צר לי היה לשמוע שאתה מאושפז ברמב"ם, וכאשר שָׁבְתָּ הביתה, חשבתי שיש לך עוד זמן רב, ולכן ולא הספקתי לבוא ולבקר אותך. אני יודעת כמה ערגת למשפחה שיצרת, וכמה הערכת את אילנה וחינוכה מבית הוריה, שם אחד הכללים

החשובים היה **'כבד את אביך ואת אמך'** וכמה רצית ליצור משפחה אחרת ממשפחת המקור שלך, משפחה שיש בה הרבה אהבה ושיחה חופשית בין אבא לילדיו ובין הורים לילדים בכלל. אנחנו נזכור אותך תמיד.

תהא . נשמתך . צרורה . בצרור . החיים

בשם כל חברי קבוץ אשדות יעקב אחוד:

עמליה דיין בת-ארי

אבא שלנו, צפריר ז"ל

<p>תודה על הכל ועל עוד הרבה. You faced it all, and you stood tall You did it your way... אנחנו רוצים להודות לקהילת אשדות יעקב וכל מי שעזר ותמך בנו בתקופה האחרונה. עזרתם לשמור אותנו בקו השפיות. שוב גילינו את הפנים היפות שיש לחברינו להציע. תודה לכולם, תובל צפריר</p> <p>סר מר המוות סר מר המוות והנשמה נפרדת ברעד מן התקוות הארציות.</p> <p>מן האיברים ומן הדם הנשמה נקרעת. הכל, הכל טובע.</p> <p>חוש הראיה העדין משלך אל ים הקרח וכל עשרו הפלאי – טובע.</p> <p>הכל הכל טובע.</p> <p>תם משחק האש האור והזמן.</p> <p>זלדה</p>	<p>אבא שלנו. אבא שלנו הקיבוצניק הפולני. אבא שלנו שאוהב חיות. שזוכר את תאריכי ימי ההולדת של קספר, בוני ומסי, אבל לא את שלנו, הילדים. אבל גם אבא שגאה בנו ואוהב אותנו וככה גם אנחנו אותו. אבא שלנו שכל בקשה ממנו הסתכמה בכך ששאל: 'מה סבא היה אומר?' ואנחנו היינו צריכים לענות 'דריי נישט דה קופ'. אבל עדיין עזר לנו, תמיד כמה שיכל והרבה מעבר לכך. אבא שלנו, שבעזרת אמא יצר אצלנו את ההרגשה שתמיד יש לנו מי שדואג לנו, ולא סאותנו ממסיבה או מפאב כזה או אחר. זאת, כמובן, בהנחה שאין משחק של ברצלונה ברקע. שאוהב את ברצלונה ובעיקר את מסי, שמתלונן על הפינוק שלנו ושר שירים משנות ה-60 וה-70 בקולי קולות בבית. שתמיד דאג שזכור ש'אבא רצה ג'יפ ובסוף קיבל את אמא' ושדאג לנו והתעניין בשלומנו עד הרגע האחרון. אבא, אתמול חזרנו לבית ולא היה לנו אלא להתמודד עם המצב ביחד. כל היום היינו ביחד ודיברנו וצחקנו על דברים שאמרת או היית אומר. וגם צחקנו על אמא, כמו שאתה אוהב. חשבתני שבטח היית נהנה להיות איתנו ולהתגאות במשפחה שהקמת, גידלת וחינכת. אבא שלנו לא היה מושלם, אבל הוא היווה השראה בשביל כולנו והיה דוגמא אישית של אדם טוב, בעל עקרונות איתנים, שבעזרת נחישות יוצאת מן הכלל, עייף את כלל עובדי 'לוג' לעמידה של כללי ונוהלי העבודה והאיכות. אבא היה אדם אוהב ובאמת אבא נהדר שלא יכולנו לבקש אחרת, שמעבר להיות הורה היה גם חבר שלנו. אנחנו אוהבים אותך אבא, ולעולם לא נפסיק להתגעגע.</p>
---	--

מכון התקנים הישראלי

צפרייר ז"ל

יום ראשון 26 אוגוסט 2018

צפרייר יקר,

אבקש סליחה מראש, אם לא אצליח לסיים, אעשה כל מאמץ כי אתה ראוי לכך.

אקדים ואומר שאני אומרת את הדברים בשם מחלקת האיכות בלוג וגם בשמי ובשם המשפחה שלי, הכל ביחד ומעורבב כמו שתמיד היה.

צפרייר, אני מקווה שיצאת מ'לוג' בטוח במוסד הזה שנבנה כאן ונקרא "האיכות של לוג" ושאתה יכול, מה שנקרא, "לסמן אותו על החגורה שלך"

הכנסת שני תקנים לניהול האיכות בחברה, ISO-9001 בתקופה שעוד לא היה כזה נפוץ ו ISO15378- לניהול איכות במפעל יצור אריזות לתרופות.

הקמת מערכת תומכת ומתחזקת, שמקדימה מפעלים אחרים בארץ בשנים רבות.

הקמת גם את מחלקת הרגולציה, מחלקה שאין שניה לה בתחום האריזות לתרופות, שצומחת וגדלה ונהפכת יותר ויותר מקצועית.

עד היום המערכת הזו מהווה יתרון עצום ל'לוג' ומשאירה אותה חזק על המפה, גם עם רוחות הזמן והתהפוכות בשוק התרופות.

דווקא עכשיו, בתקופה הזו כשהלכת ודעתת, ניסינו אנחנו במחלקה לעשות סדר ולהעביר את המסמכים הרבים שיצרת למערכת ניהול מסמכים חדשה.

מצאנו את עצמנו שוחים בים החומרים שייצרת.

כמות מעוררת השראה, עשויה לפרטי פרטים שמתארת את המציאות של לוג כולה, לא יכולנו שלא להרגיש שוב, כמה אתה "מערכת האיכות של לוג" וכמה עוד יש לכולנו ללמוד.

ודווקא אהבת מאוד ללמד והשקעת המון בהעברת מידע ובלספר על מה שהיה בלוג פעם ומה ניתן ללמוד מזה גם היום, בעצמך אמרת: "אני כאן על תקן ההיסטוריון"

ולא הפריע לך ששאלנו שוב ושוב.

גם אם הייתה בנו נימת ביקורת על מה שנעשה, זה לא הכעיס אותך והיית אומר "עשינו הכי טוב שידענו, תעשו היום מה שאתם יודעים הכי טוב היום" וכן, עשית הכי טוב וזה היה ועודנו טוב. כולנו בונים וממשיכים ומתקדמים מכאן.

ובאותו זמן, באישי, זכיתי שתיקח אותי כפרוייקט ותשקיע בי זמן ללימוד, בדרך שלך, שרואה את הטוב ומפרגנת מאוד, שממעטת לכעוס ולהעלב, אבל יודעת גם להגיד את הכל, גם מה שלא נעים, בפנים ובציבור עד כדי חוסר טקט.

וגם אז, אי אפשר היה להישאר איתך בכעס, בעיקר כי אתה לא נגררת ל"ברוגז" וידעת לפתוח גם את מה שמפריע וכואב, בצורה הכי עניינית, בלי אגו והכל היה נגמר בסוף בחיבוק ובצחוק.

במקביל פתחת בפני פתח גם למשפחה היקרה שלך שהייתה כל עולמך ואהבת אותם והקשבת לכל מילה שלהם וסמכת עליהם יותר משסמכת על עצמך.

אילנה, קמה, עומר ותובל זכיתם! ועכשיו ליבנו אתכם האובדן הוא גדול. וליבנו איתך צפרייר, על כל מה שחיכית ויחלת לו ולא הספקת ויש לא מעט כאלו. סליחה מעומק הלב על כל כאב שגרמתי לך, תודה על כל מה שעשית עבורי ברמה המקצועית,

אבל יותר מהכל, תודה שהיית חבר ועל מה שהיית בשביל המשפחה שלי.

אורה צורן

בשם מחלקת האיכות ב'לוג', בשם המשפחה שלי ובשמי.

יעקב צפריר ז"ל

צפריה,

אילנה ביקשה שיאמרו מילות פרידה גם מנציגי 'לוג', אך מהר מאוד גילינו שאף אחד לא רוצה להיפרד ממך. לא מפתיע!

רק לפני שנה קיימנו את אירוע פרישתך מהעבודה, ערכנו ספר מזכרת, כתבנו מילות פרידה

אך כולנו קיווינו עמוק בליבנו שזו רק פרישה מהעבודה ושצפריר כמו צפריר, עקשן, סבלני ולא מתפשר – ינצח!

עבדת בלוג 35 שנים, והישגך היו מרכיב קריטי בהתפתחות החברה.

הובלת את האיכות שנים רבות ובעצם אתה הראשון שהביא להסמכת לוג לתקן ISO.

לא נרחיב בציון הישגך המקצועיים בתחום האיכות בלוג, כי זוהי איננה האיכות המשמעותית בעינינו כשמדובר בך.

האיכות האמתית היא מי שהיית בחברה עבור העובדים והמנהלים:

פגשנו אדם כנה, פגיע, רגיש, זך מפוליטיקה, חולק את הידע המקצועי שלו באומץ, לא חושש להודות בהיותו עייף וקצת שחוק, מבקש להיות אופטימי בכל מחיר, מחייך, דואג לצוותים לעובדים, מגדל את הדור הבא בלי חששות, נטול אגו, **פגשנו איכות!**

כששאלנו אותך מה התוכניות לפרישתך ענית: "אני רוצה להיות מטפל בבעלי חיים- מקווה שיקבלו אותי. אני מתכנן להרבות בדייג ומקווה לנכדים"....

אנו נפרדים ממך היום איש יקר, בכאב ובצער עמוק על שלא הספקת להשיג את מאווייך ושאיפותיך הצנועות ולהנות מהפרישה.

בפתגם יווני עתיק נאמר :

"היבטו החזק ביותר של היקום, איננו זרימת הזמן לאורך חייו של האדם אלא, אוסף החותמות שהוא מטביע על הסובבים אותו מכח אישיותו ומעשיו".

הטבעת חותם בלוג ורגשות בלבבותינו. אנו אוהבים אותך וכואבים את לכתך.

משתתפים בצער המשפחה כולה.

נמשיך ללוות את אילנה, קמה, עומר ותובל ככל שיצטרכו.

נוח בשלווה צפריר.

שרון, בשם כל עובדי לוג.

Pharma
Primary
Packaging

משולחנו של מנהל – "נוף אשדות"

לבין בריכת המבוגרים וכאשר אנחנו מדברים על היתרונות שיצמחו לנו מביצוע השיפוץ הכולל זה רק אחד מהם.

בשבועות האחרונים שקלנו את הארכת עונת הרחצה במספר ימים עד אחרי ראש השנה אבל לצערי במהלך העונה בעיית נזילת המים הלכה והחמירה והפכה את הארכת העונה למהלך לא אחראי. רק כדי לסבר את האוזן, במהלך חודש אוגוסט איבדה הבריכה כמות ממוצעת של 160 קו"ב מים ביממה!!! המשמעות היא, שהארכת העונה ב 10 ימים היתה גורמת לאיבוד מים בשווי של למעלה מ 15,000 ₪!!! (עלות מים שנחשבת סבירה בבריכה לעונה שלמה).

אני מבקש להודות לכל מי שהיו מעורבים בפתיחתה והפעלתה של הבריכה: לגיל אלטר על ניהול הבריכה בשקט, בנועם ובאחריות.

למיכה גודיס המפעיל ולצוות המצילים על עבודתם המסורה והאכפתית. לנאמני הבריכה שהשקיעו מזמנם בהתנדבות, כדי לאפשר לכלל הקהילה קיום בריכה נעימה ומסודרת.

ואחרונים, לחברי ועדת בריכה אשר מלווים את הנושא עוד מהסתיו שעבר.

אני מקווה ומאמין כי את עונת 2019 נפתח עם בריכה משופצת, תקנית וחسכונית, שתאפשר לנו ליהנות ממנה לתקופה ארוכה יותר (4 חודשים) ועל פני יותר שעות במהלך היום.

בשבועות הקרובים נפרסם את הצעת ההחלטה בנוגע להמשך הפעלת הבריכה להתייחסות הציבור.

שיפוץ מגרש הכדורסל

שיפוץ המגרש כמעט הסתיים והילדים כבר חזרו לשחק בו וליהנות מהמשטח החדש והנח.

בימים הקרובים נשלים את העבודות האחרונות: הספסלים שעברו שיפוץ ושיקום בידי האמונות של משה עדוי יחזרו

סוף בעמוד הבא

חברים יקרים תושבי אשדות יעקב איחוד,

לוח השנה היהודי והעובדה שמועדי החגים אינם קבועים גורם לפעמים לבלבול ויוצר במקרים מסוימים, כמו השנה, רצף בין אוגוסט והחופש הגדול לבין חגי תשרי.

יש גם היבטים חיוביים ב"שבירת השגרה" הזו כאשר פעם ראש השנה נחגג בתחילת אוקטובר ואז כבר באמת אפשר להריח את הסתיו ופעם הוא נחגג בתחילת ספטמבר כאשר הסתיו עוד רחוק.

סיפר לי פעם מישהו שבימי מלחמת לבנון הראשונה בשיחות שלו עם כפריים מקומיים הם אמרו לו שאצלם מקובל שמאמצע אוגוסט מתחילים להרגיש בשינויי כלשהו במזג האוויר. מאז ששמעתי את הסיפור הזה בכל 15 לאוגוסט אני מתחיל לחפש סימנים לסוף החום הגדול. והאמת.. שאם מחפשים טוב אפשר לפעמים למצוא: במרכז ובחוף ירד השבוע גשם קל ובאי התנועה שבמרכז כביש שש החצבים כבר פורחים. בסופו של דבר גם אם הסתיו נראה עוד רחוק הוא כבר נמצא מעבר לפינה ואם מביטים טוב אפשר לראות אותו מציץ לכיווננו מפעם לפעם.

בריכת השחייה

עונת הרחצה בבריכה תסתיים בסוף השבוע הקרוב. העונה נמשכה 3 חודשים ובמסגרתה הופעלה הבריכה לראשונה ע"י האגודה הקהילתית.

במהלך העונה השתדלנו להיות קשובים לפניות הציבור ולהיענות ככל האפשר לבקשות שהופנו אל הצוות.

במהלך העונה נאלצנו לסגור את הבריכה מספר פעמים בעקבות זיהום המים שנבע מאי הקפדה של הורים על נהלי הבריכה עם דגש על אופן הכנסתם של ילדים למים.

הצורך בסגירת הבריכה כולה נובע מהעובדה שבריכת הפעוטות אינה מופרדת מבריכת המבוגרים ובכל "אירוע" כזה נדרשת פעולה כוללת. כיום, התקן לבריכות שחייה מחייב ביצוע הפרדה מלאה בין בריכת הפעוטות

משולחנו של מנהל 'נוף אשדות'

במקרים מיוחדים, בפתרון קונפליקטים וגם בשוטף.

ביצענו, כפי שהתחייבנו, בחינה של עלויות המערכת (מזון, ספקים, ביטוח, אנרגיה, תקשורת וכו') כאשר ברובן הצלחנו ליצור שיפור והוזלה תוך כדי השנה.

בחלוף שנת ההפעלה הראשונה, ניתן לציין בסיפוק כי המערכת עומדת במסגרת התקציב שנקבעה לה ואנו פועלים כל העת להבטיח כי כך יהיה גם בשנים הבאות.

לאחרונה השלמנו תהליך ארוך למדי בו חיפשנו את הדרכים הנכונות והמתאימות לטפח ולשמר את ההון האנושי הנמצא במערכת החינוך ואני תקווה כי מהלך זה ישפר קודם כל ולפני הכל את הרגשת עובדי ועובדות המערכת ולאחר מכן את האווירה הכללית.

עומדים לפנינו עוד לא מעט אתגרים ונושאים המצריכים טיפול וחשיבה כגון, שיפור האמון ושיתוף הפעולה עם ההורים, גיוס כח אדם מתאים נוסף ואופן המענה החינוכי לכלל ילדי הישובים.

אני מבקש לאחל לכל הפעוטות, ילדים ונערים המתחנכים במערכת שנה חדשה טובה ומוצלחת.

לצוותי החינוך ולמנהלים העומדים בראש שנה של עשייה מבורכת, מאתגרת עם הרבה סיפוק בצידה. ולהורים, שנה של שקט, בטחון ונחת מילדיכם ההולכים וגדלים.

ראש השנה

כפי שאמרתי בתחילת הדף, החגים כבר מעבר לפינה..

אני מבקש להקדים ולאחל לכל תושבי אשדות יעקב איחוד שנה טובה, שנת בריאות רווחה ושלוש.

סוף שבוע נעים, שבת שלום, ושנה טובה!

גלעד גורן - מנהל האגודה הקהילתית "נוף אשדות"

למקומם, נציב מתקן מים קרים חדש, מתקן להעמדת אופניים יוצב בכניסה למגרש והאזור יעבור ניקוי יסודי מכל שאריות השיפוץ.

בימים הקרובים נתחיל גם לטפל בבעיית היונים ואני מקווה שגם היא תיפטר במהרה. הסלים בפרט והמגרש בכלל, עברו בהצלחה בדיקה של בוחן בטיחות מוסמך.

במהלך חודש ספטמבר נקיים אירוע קהילתי לחנוכת המגרש המחודש.

אבקש לציין כי שיפוץ המגרש התבצע במימון עקרי של המועצה האזורית ובהשתתפות הועד המקומי והאגודה הקהילתית "נוף אשדות". הפרוייקט נוהל ע"י האגודה הקהילתית.

אני מבקש להודות לשאול אלטר אשר לקח על עצמו בהתנדבות להיות איש הקשר מטעם הקהילה מול כל הגורמים שהיו שותפים בשיפוץ ונוכחותו השלווה והחיובית הורגשה ע"י כולם.

יו"ר צח"י (צוות חוסן ישובי)

אייל פרידר שהתנדב לתפקיד יו"ר צח"י הודיע לנו בצער כי הוא נאלץ לוותר על התפקיד בעקבות מחויבויות הנובעות מתפקידו ב"לוג".

לאור זאת, אנו מחפשים חברה או חבר שיסכימו לקחת על עצמם תפקיד חשוב ואחראי זה.

בהזדמנות זו אבקש להודות לאייל על התקופה בה שימש כיו"ר וההתקדמות הגדולה שהנושא עבר בתקופה זו ובזכותו.

שנה ראשונה לתאגיד החינוך

כמעט בלי ששמנו לב מסתיימת לה שנה ראשונה לפעילותו של תאגיד החינוך המשותף לאשדות איחוד ומאוחד שאני, למי שאולי לא יודע, משמש כ"מנהל העל" שלו.

הפעילות השוטפת של מערכת החינוך מובלת ומנוהלת ע"י ורד ואמנון ובסיועה הרב של דנה ואילו אני פוגש את המערכת בלא מעט צמתים בהם נדרשת מעורבותי. במהלך השנה קיימתי שיח רצוף עם ההורים,

לעבוד ביום ולשמור בלילה

חקלאים לאורך הירדן והסתיים באשדות. היה לילה של ירח מלא, נענו בשקט כשאני בראש וכולן אחריי. הבנות מוקמו במספר חדרים בחלק הדרומי של בית אחדות, מה שקרוי בשפתן 'המצפה'. מחציתן דתיות, השאר חילוניות (ההפרדה בין בנים לבנות נועדה כדי לאפשר גם לדתיים להשתלב).

למרות הרקע השונה של כל אחת מהבנות, מה שמאחד ביניהן היא פטריוטיות חסרת גבולות של אהבת הארץ ושמירה על אדמותיה. בכל הקשור לניהול הזמן החופשי הן עצמאיות לחלוטין. קונות פרודוקטים בכל בו הסמוך, מארגנות לעצמן את הארוחות ועסוקות במשימות. קולות הניסור שנשמעים ברקע מבשרים על הכנות לקראת המשימה הקרובה שמחכה להן - סדרת הישרדות שתכלול ניווטים הכרוכים בהרבה הליכה ברגל, חוסר וודאות וקשיים מנטליים.

כיצד ומדוע נוסד השומר החדש?

'השומר החדש' נולד במושב ציפורי, מספרת דפנה. חקלאי שסבל מפלישת עדרים, ביקש לעזוב את החקלאות, ואז בנו, באותם ימים קצין בשייטת והיום מנכ"ל 'השומר החדש', החליט שזו בעיה שנוגעת לכלל החקלאים והפתרון הוא שמירה. לאט לאט הצטרפו אליו עוד אנשים והנושא תפס תאוצה. במקביל, קרא הסיפור עם שי דרומי בקיבוץ רביבים בנגב. היום מונה השומר החדש כ- 200 אנשי ארגון ומעל 1000 מתנדבים והתוצאות ניכרות בשטח.

למה אשדות?

דפנה: אנחנו יודעים שהעמק סובל הרבה מפשיעה חקלאית, ולכן היה חשוב לנו להגיע. ניסינו כמה אפשרויות, ובהן אשדות (בעידודו ותמיכתו של אוֹרֶן ראובני) ואחרי דיונים ובחינת חלופות, אשדות ואירגון השומר יצאו מרוצים ויצאונו לדרך. כנציגה של האירגון, אומרת דפנה (המתגוררת עם החבר לחיים במעלה גמלא) אני אחראית לחלק החינוכי,

המשך בעמוד הבא

ספר 'תנועת הישוב' באשדות יעקב איחוד מלמד שהחל ממוצ"ש גדלנו ב-13 בני אדם נוספים שהצטרפו אלינו לשנת שירות. הכוונה לבחורות צעירות לפני צבא המשתייכות לארגון 'השומר החדש' שבאו לאשדות לשנה מאתגרת של עבודה חקלאית לצד שמירה בלילה ופעילויות חינוכיות מגוונות, שיכשירו אותן לקראת העתיד.

למדריכה שלהן קוראים **דפנה לרנר** (28), מימין בתמונה) והיא נצר למשפחת לרנר האשדותית. הסב, ישראל לרנר היה הסליקר של אשדות, ויש אומרים שמיקומו של אחד הסליקים, שטרם נודע עד היום, היה ידוע רק לו, והוא נטל את סודו אל הקבר. שלושה בנים נולדו לישראל: הבכור אהוד, ואחיו הצעיר שאול - אביה של דפנה, מתגוררים במושב שבי ציון ליד נהריה. שניהם מורי נהיגה בעברם. השלישי, חנן לרנר ז"ל, נהרג במיקוש עגלת הבנות באשדות בחודש פברואר 68 זמן קצר אחרי שחרורו מצה"ל. לדפנה שני אחים גדולים, ובכל שנה מגיעה המשפחה לאשדות ביום הזכרון לחללי צה"ל. אבא, שסובל ממחלה קשה, אומרת דפנה, שייך לדור הישן. איש שתקן וסגור שעזב את הקיבוץ מיד אחרי הצבא ויצא לראות עולם. חיפש את עצמו ולבסוף התיישב בשבי ציון.

13

חניכות השומר החדש, חניכותיה של דפנה, הגיעו לאשדות אור ליום ראשון. הגענו כשכל הקיבוץ ישן, היא מתארת, אחרי מסע שהתחיל ב'גשר נחום' בבית זרע דרך שטחים

לעבוד ביום לשמור בלילה – המשך

שמירה על שקט, הכרת השטח ודריכות מבצעית. אנחנו מצפים מהן להיות חברות טובות, לדאוג אחת לשניה, לשמור על ערבות הדדית ולעשות את הדברים על פי הנהלים. כמו שכתוב על גב החולצות שאנו נושאים: **'שומר אחי'**.

מה בנוגע לשכר?

אורן ראובני, האיש שבהמלצתו החמה אשדות אימצה את הגרעין, מסביר שהקיבוץ יעביר מדי חודש, כתרומה ל'השומר החדש', סכום כסף השווה לשכר המינימום, כאשר השמירה נעשית בהתנדבות וללא תשלום. כל העלויות הכרוכות בשימוש במבנה הן על הקיבוץ. עבודתן חוסכת לנו עבודה שכירה, הוא מדגיש ויש לה ערך חינוכי רב.

אבנרון

שיר השומר

עמנואל לין (לינקובסקי)

מעל המגדל סביב אשקיפה,
עיני תגמע מרחקים,
אָרְץ רוֹגַעַת בְּדָמֵי הַלֵּיל,
הוּי, שוֹמֵר, מֶה מְלִיל?

חֲלִיל רוֹעִים יָרֵן
גּוֹלְשִׁים עֲדָרֵי הַצֶּאֱן,
מֶה לִּי וּמִי לִי עוֹד, פְּנֵעוֹ?
רוּחַ מְיָם הַמָּה,
בֵּין שְׂבָלֵי קָמָה,
מֶה לִּי וּמִי לִי עוֹד, פְּנֵעוֹ?

סֶהַר עֲלֶה מִן הַהָרִים
הַעֲמֵק עֲטָה עֲרֶפֶל
אֵי שָׁם נוֹגוֹת הַתֵּן מְלִיל
הוּ, שוֹמֵר, מֶה מְלִיל?

חֲלִיל רוֹעִים...

אבל יש ארגון שלם מאחוריי. חשוב לי להגיד שרוב הבנות שכאן מגיעות מהעיר, ללא רקע חקלאי והולכות לעבור שנה מאד מיוחדת. מדובר בבחורות ערכיות שרוצות להכיר את הקיבוץ והקהילה ולהרגיש חלק ממה שקורה כאן. הבחירה שלהן, של שילוב שנת שרות במסגרת השומר החדש, היא מאד יוצאת דופן, יחסית לבני ובנות גילם, ומכאן שצפויה להן שנה מאד מאתגרת.

היעוד שלנו, מסבירה דפנה, הוא לעבוד בעבודה חקלאית ביום ולשמור על האדמה בלילה. באשדות נעבוד במנגו, באבוקדו ובבנות וגם בקיבוצים אחרים באזור. אתמול (יום שני) היה יום העבודה הראשון שלנו באשדות, בבנות, כאשר המשימה היתה לעבוד על החלקות ולנעוץ מחברים במקומות שהצינור קרוע. בכל ערב יוצאות שלוש בנות למשימות שמירה באזור רמת סירין, עם דגש על מנחמיה ויבנאל. השמירה, שהיא ללא נשק, נועדה בעיקר להפגנת נוכחות. אנחנו מאמינים שאנשים שבאים לגנוב או לשרוף, ברגע שמזהים נוכחות בשטח נוטים להתרחק ולא לבצע את זממם. אנחנו כשומרים/ות לא נכנסים לעימותים ולא חותרים למגע. יש גורמים נוספים בגזרה שאמורים לעשות זאת במידת הצורך. מדליקים מדורה, מתלכדים סביבה ונשארים ערים/ות לאורך הלילה, תוך ידיעה שהחקלאים ישנים בשקט. תחושת השליחות נובעת בין השאר מהקרבה לגבול, כמאמר המשורר: 'היכן שתעבור המחרשה שם יעבור הגבול'.

אני שמחה שהגענו דווקא לפה, מדגישה דפנה, כי האזור מוכה בפשיעה חקלאית וחשוב לנו לחזק את העבודה העברית עם שילוב של למידה. סדר היום נראה פחות או יותר כך: הבנות קמות עם אור ראשון לעבודה חקלאית. בצהריים חוזרות ללמוד נושאים כמו 'קרב מגע' וזאת בעזרת מורים מקצועיים מבחוץ, בתוספת חברה מתוך הארגון. בלילה עולות שלוש בנות לשמירה של 8 שעות, שכוללת גם פטרולים. מה שנחוץ למשימה זו הן מיומנות שטח, שמיעה חדה,

ארכיון אשדות יעקב איחוד

תחילה נעשה נסיון ע"י 'ועדת הבריכה', לגשת לבניית בריכת השחיה בעזרת 'פלפל', שנזרע על שטח של מספר דונמים. ההכנסות ממכירת הפלפל היו צריכות לכסות חלק מהוצאות הבניה. אך נראה, שמומחים לבניית בריכות שחיה הם לאו דווקא מומחים לחקלאות, שהרי כל יבול הפלפל הספיק בקושי לסלטים מספר. בסופו של דבר את ה'פלפלי' האמיתי קיבלנו ע"י התנדבותם של חברים, נוער וילדים בימי מנוחתם. וכן ע"י הלוואות והקצבות ממוסדות שונים.

להלן פירוט (קרוב למציאות) של מספר י"ע בהתנדבות ושל ההוצאות הכספיות והמקורות שלהם.

ע"י התנדבות הציבור – קיבלנו 1500 ימי עבודה. מתוך המספר הזה רק 300 י"ע לבריכה עצמה ושאר 1200 י"ע עמדו לרשות המשק.

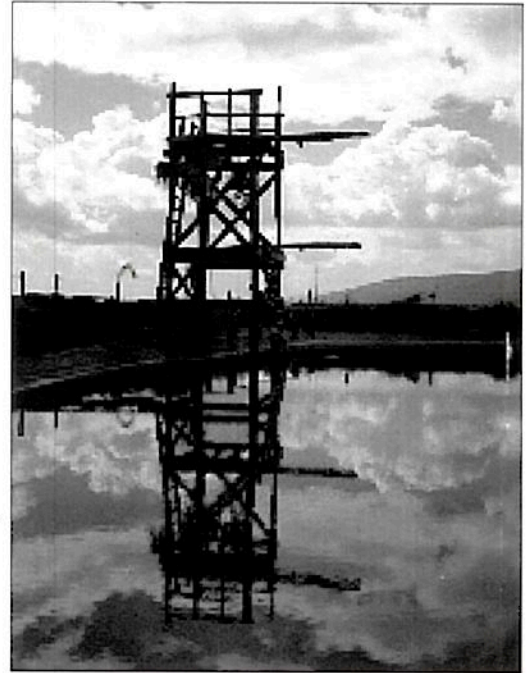
מקורות כספיים – היו – הלוואה בתנאים נוחים מאת המועצה האזורית – 5000 ל"י באותם התנאים קיבלנו מקרן החקלאות של ההסתדרות – 3000 ל"י. מייצור ופיתוחי הלוואה בלי ריבית – 2000 ל"י. על ידי המשק הושקעו עד היום 13000 ל"י. מסתכם איפוא סכום של 23,000 ל"י במזומנים – וזה סכום צנוע למדי בהשוואה לסכומים, שהשקיעו משקים אחרים בבניית בריכות שחיה בזמן האחרון (כמו מסדה וכפר גלעדי).

החזקת הבריכה במצב תקין – זהו הדבר החשוב עכשיו, כי אחרת, במקום פינת חמד, ייהפך המקום לעזובה ומקור למחלות. יש לנקות לעתים תכופות את הבריכה, להחליף מים, לטפל בדשאים ובגן הנוי שמסביב לבריכה.

ולבסוף רוצים אנו להודות לוועדת הבריכה, לעובדי גן הנוי בהדרכת מיכאל בן ארצי, וכן לכל אלו, שמסרו הרבה משעות מנוחתם להצלחת המפעל הנאה הזה.

אבא רימלנד

האמצעים להקמת בריכת השחיה הראשונה באשדות

בשנים האחרונות, בריכת השחיה שלנו עושה כותרות לעיתים תכופות. נושא גיוס הכסף להפעלתה איננו סימן שאלה חדש. כדי להבין כיצד בעבר גוייס כסף לבניית בריכת השחיה הראשונה באשדות, להן כתבה מאת אבא רימלנד שפורסמה בעלון אשדות מס' 227, ביום העצמאות 1957.

תודה לאירית גל על הקלדת החומר.

שבת שלום,

שאול ינאי

בריכת השחיה

הולך ונשלם מבצע גדול, אשר הקיץ ידע הציבור להעריך אותו נכונה, לאחר שכל הסידורים והמתקנים יהיו מוכנים. ועתה מן הראוי לסקור בקצרה את ה'היסטוריה' של הקמת הבריכה הזאת, שזמן בנייתה ארך 3 שנים, וכן את המקורות, מהם נבעו האמצעים למטרה זו.

חשמל צף על פני המים

בחרנו במאגר אשדות שגדלו כשישה דונם מסיבות פרוזאיות, מסביר אריק, א. משום שהמאגר עדיין רשום על שם של אשדות יעקב איחוד, למרות שבפועל כבר נקנה על ידי האגודה. ב. משום שיש שם מתח נמוך ובשיטה של 'מונה נטוי' (הסבר בנפרד) אתה מקבל תעריף יותר גבוה. השיטה היא להניח מצופים על המים ועליהם את הפאנלים הסולריים (שניהם מתוצרת סין) ולחבר את היחידות לרשת החשמל. האזור הסולרי אמור לכסות רוב שטחה של הבריכה, אך לא את כולו, על מנת שכאשר ישנה ירידת מפלס של מטר עד שניים, הפנלים לא יתקפלו והעסק ימשיך לייצר.

מה זה מונה נטוי

רשות החשמל יצאה בהסדרה חדשה הקרויה "מונה נטוי" אשר מאפשרת לכל ארגון עסקי או פרטי בעל מבנה עם גג גדול וצריכת חשמל גבוהה, לייצר לעצמו את החשמל באמצעות אנרגיה סולארית, ובכך להקטין משמעותית (או להפסיק לחלוטין) את התשלום לחברת החשמל. כאשר המערכת הסולארית מייצרת חשמל מעבר לצריכה (למשל בסופי שבוע או בחגים, או כאשר הצריכה בפועל נמוכה מהייצור), החשמל העודף מוזרם לרשת ונשמר בקרדיט כספי החשבון החשמל. (לקוח מיגוגלי)

המודל שהקמנו, מסביר אריק, יקר יותר מגגות בגלל המבנה הצף (ואנחנו לא יודעים לפי שעה להעריך את החיסכון בהתאדות) אבל עדין בשיטת 'מונה נטוי', כאשר אם החיבור של התחנה הוא במתח נמוך הרי

סוף בעמוד הבא

למרות שבפרסומיה הרשמיים של 'אגודת המים בעמק הירדן' מצויין שכתובתה היא 'בנין המועצה האזורית עמק הירדן- צמחי הרי שבאופן מעשי היא יושבת ביאופקי ומתנהלת באופן עצמאי לחלוטין. מנהל אגודת המים באחת עשרה השנים האחרונות, אריק ראובני, מודע לכך שאחד מתפקידיה המרכזיים של האגודה, בעיקר בעת הזו, היא מחויבות לשמירת מחירי מים שפויים לחקלאות, ומעיד שיאנחנו עובדים קשה להציל את החקלאות של עמק הירדן. המערכת הסולרית הצפה שמוקמת בימים אלה בבריכת האגירה באשדות איחוד, אולי לא תציל את החקלאות, אבל תיתן לה שביב תקווה לעתיד זול יותר מבחינה תפעולית. מדובר בפרוייקט ראשון מסוגו בארץ מסביר אריק (במקביל אליו מבוצע פרוייקט דומה אבל בשלב פחות מתקדם) שבמידה ויצלח, אפשר שבעתיד הלא רחוק נראה עוד רבים כמותו. נכון להיום מייצרים חשמל שמקורו באנרגיית השמש, על גגות או על צלע של מאגרים, אבל לא 'חשמל צף', שהוא יותר יקר. המאגר הצף אמור לעשות שתי פעולות בו זמנית מסביר אריק: הראשונה, ייצור חשמל בהספק של כ-350 קילוואט שעה, השנייה - להקטין את התאדות מי המאגר, משום שברגע שהמים חשופים לרוח וחום הם מתאדים, קל וחומר באזור שחון כמו שלנו.

חשמל צף על המים - סוף

מיליון קוב, 20 המיליון יגרעו מהירדנים ולא מאיתנו. הסדר זה, אינו קשור להסכם האספקה בין שתי המדינות, במסגרתו מספקת ישראל לממלכת ירדן 55 מיליון קוב בכל שנה באמצעות 'בריכת בית זרעי' (בעתיד 100 מיליון).

מתי יוקם מתקן ההתפלה עבור מי 'המוביל המלוח', שיביא סוף סוף להמתקת מי הירדן הדרומי?

אריק: אנחנו במשא ומתן עם המדינה, ואני מעריך שזה יקרה בתוך שנתיים-שלוש 'מרגע' הישמע הגונגי, אבל יש עוד מכשולים בדרך.

מאגר סירין - הציפורים לא מגיעות

אבנרון

שאתה מקבל תעריף של מתח נמוך שכולו מנוצל בשבילנו, קרי האגודה, ומאחר שהאגודה הוא צרכן חשמל גדול, הרי שפרוייקט זה עשוי להפחית כ- 2.5 אחוזים מתשלום החשמל של האגודה, וזה די משמעותי. לרשות האגודה עומדים שני מאגרים גדולים, מציין אריק, אלא שבהם לא ניתן לפי שעה להשתמש ליצור חשמל: 'מאגר ירמוכים' הסמוך לשער הגולן לא רשום על שם האגודה אלא על משרד החקלאות, בעוד שמאגר סירין לא ניתן לניצול סולרי בגלל טורבינות הרוח הסמוכות, שמגבילות מאד את יכולת חברת החשמל לקלוט חשמל. לעניין זה, מוסיף אריק קוריוז: כאשר בנינו את 'מצפה נח' בסירין, הקמנו בין השאר סככה לצפייה בציפורים שיגיעו לשתות מים במאגר בעונת הנדידה. 'לא דובים לא יערי', אף ציפור לא מגיעה הוא אומר. דווקא למאגר התחתון, 'סירין הרי' (וזה חידוש עבור אריק) מגיעות להקות רבות של עופות מאתר 'חגלי הסמוך, ובהן שחפים, חסידות, דיות ועוד. יתכן (וזה השערה של כותב שורות אלה) שלהבי הענק של הטורבינות מרתיעים את העופות ומסיטים אותם מדרכם.

העבודות במאגר הצף מצויות בשלבים אחרונים, גם הצד הרגולטורי מוסדר, ועד סוף אוגוסט התחנה תעבוד, מבטיח אריק. גזירת הסרט תהיה בחודש אוקטובר בהשתתפות אישי ציבור.

האם אשדות תרוויח מהפרוייקט?

אריק: אשדות לא אמורה להרוויח כי המאגר לא שלה. מי שירוויח הם החקלאים של האגודה שיהנו מתעריפים מוזלים.

מה קורה עם מקורות מי החקלאות שלנו? האם ירידת מפלס הירמוך צריכה להדאיג אותנו?

מליחות מי הירמוך נמוכה משמעותית ממי הכנרת ובכך אין שינוי. מבחינת כמות - אנחנו מקבלים מהירדנים 25 מיליון קוב, כך שאם משהו יורד זה מהם ולא מאיתנו. לדוגמה: אם הכמות בנחל ירדה מ-100 ל-80

תשובה לחידון 'סדרן העבודה'

תודה למשיבים

"...אז, האר לענפך שאני חולה, מחר..."

ועכשיו מגיע הפרק המרכזי: **תלאותיו של סדרן העבודה.**

מפנקסו של סדרן עבודה שפורסם בעלון אשדות מספר 230 משנת 1957, שופך אור על חשיבות התפקיד מחד, ובעיקר על כפיות הטובה הכרוכה בו:

"אילו הנאות נהנה העוסק בענייני עבודה במשק הקיבוצי. ארוחותיו הן דברי מאכל מתובלים בדיבורים, טענות ומענות. עליו להיות עסוק וניטרד בלי הרף ונרדף עד צוואר בכל מקום ובכל זמן מבלי להרגיש טעמם של דברים רבים בחי היומיום כידם הטובה של המטרידים באתה השעה.

אך יש לעיתים טענות שהגמול בצידן, והגמול במקרה שלנו הוא אירגון שיטת התורנויות לפיה פטור הסדרן מלעסוק בסידור עבודה לשבת.

בכל יום שישי נבדק לוח השיבוץ, מכניסים את השינויים הדרושים בסידור העבודה, וראה זה פלא, בבדיקת התורנויות בשבת שעברה נמצא הכל שפיר ומסודר, וגם רשימת הבוצרים כבר מתנוססת על לוח המודעות.

ובהיכנסך בליל שבת לחדר האוכל עם בני ביתך על מנת ליהנות מארוחת השבת, מיד מקיפים אותך מיודעך. ראשון פותח בא-כח הכרם בהודעה קצרה שדרושים לו תוספת של עשרים עובדים לפחות, והנימוק הוא

סוף בעמוד הבא

סדרן העבודה האחרון באשדות היה **איציק גל**. איציק סיים באותה תקופה את החפיפה ברפת עם דודו, ואך טבעי היה שיטול על עצמו (הוא זוכר שבהמלצת ברוריה...) את תפקיד סדרן העבודה אותו מילא חצי שנה, במקום שלושה חודשים כמקובל. ישבתי על דף הסידור היומי עם מנהלי המגזרים השונים, כפי שהיה מקובל באותה עת, אומר גל, ולא היתה לי תחושה שזה עומד להסתיים בקרוב.

ריכוז עבודה וסידור עבודה מתוי קובע יונתן אלתר, מזכיר אשדות דאז (וגם היום), בעלון מס 981 מיום 10.2.94 תוך שהוא מדגיש: **פ.ג. סידור העבודה, יחי ניהול משאבי אנוש.** בכך באה לקיצה אחת מאושיות הקיבוץ הישן, שנדמה היה שאין לה תחליף. סימנים ראשונים למגמה החלו שנתיים קודם, אז בוטלה משרת מרכז העבודה המיתולוגי ועל הריסות התפקיד כדברי יונתן הוקם גוף הקרוי 'משאבי אנוש', אותו איישו תרזה נתן ועירית לסטר.

הפסקת עבודתו של סדרן העבודה, מדגיש יונתן, היא חלק ממגמה כללית בארץ ובתנועה הקיבוצית בפרט, של הפרטת ענפים והגדלת האוטונומיה, כאשר מעתה ואילך האחראיות על מגזר המזון תהיה בידי מיכה, על מגזר ההלבשה תופקד ברכה זולטי על כ"א בחינוך אחראיות טלי גורן וסמדר ינאי, תורנויות ושיבוצים בידיה האמונות של דינה כהן. כמו כן הוקם 'צוות השמה' בראשות רבקה מנטל. מרכזי המשק היצרני (מנחם) והצרכני (יוסי) ומנהל הייצור בלוג (שאול) מופקדים מעתה ואילך על ניהול כח האדם בעסקים שתחת אחריותם.

פעם היה חשוב שכולם ילכו לעבודה, מסכם יונתן את הרציונל שמסתתר מאחורי החלטה, 'היום חשובה הפרנסה. לא די להיות נוכח 8 שעות במקום העבודה, אלא לקחת אחריות לתוצאותיה. נכון שהרוב הגדול מתפרנס בכבודי הוא קובע, 'ונצטרך למצוא פתרונות לאותו מיעוט זעיר שעובד 'על הנייר'.

סדרן העבודה - סוף

פרחי החצב הלבנים

נתן יונתן

טוב שבא כבר הערב הזה:

עננים אפרים, רוח-קיץ,

ניחוחי חרולים יבשים,

טל כבד, ערפל ודממה.

אי בזה נתיבת-בית-עלמין,

מסילת-אבנים עתיקה-היא,

פרדסים נטושים וגדועים,

עשב בר בין גדמה לגדמה.

בשעה שכזאת נדלקים

על אדמת-הקברים הנעזבת

כל נרות-החצב הלבנים -

אזכרת-נשמות עצובה.

שדות-הבר מאירים וכבים.

ברפרוף גחלילית מהבהבת.

מישהו שפניו אל האור

מטפס על פסגת-הגבעה.

החצב פורה
הקיץ בורה

פעוט: עדין קיימת הסובסידיה וד"ל (!?).
החרה החזיק אחריו בא-כח גן הירק,
שבהסתמך על הודעת החזאי שמחר צפוי
שרב, יש להזדרז ולהוריד את העגבניות,
ולמטרה זו הם זקוקים ל-30 עבדים בנוסף
לקבועים.

הודעה פסקנית נשמעת מאתר דובר בית
החרושת, שכל חברי 'אשד' עובדים מחר
בבית החרושת. אחריו בתור, סדרן
המכוניות, בטענה צודקת שאם יש לשלוח
ירקות וגם ענבים, נחוץ גם הטריילר הגדול
שעמוס עדיין, ולכן 4-5 אנשים יעסקו
בפריקתו, ואם לא די באלה, המזכיר מודיע
בצער רב כי יש לשחרר את חברי המזכירות
מתורנות שבת לצורך ישיבה דחופה עם
וועדה מבחוץ.

ולאחר שהכל נרשם לפי הסדר באותו פנקס
שחוק מרוב שימוש, והסיכום הוא 68 עובדים
נוספים, נעצרת לרגע הנשימה, וכשאתה
תוהה מאין יבוא עזרי, אתה פונה ישר
'למגילות הגנוזות', אלו הם הרזרבה הקבועה
והקיימת של רשימת הילדים והנוער. וגם על
חברי האולפן אין לפסוח בשעה זו, ואף
חיילים בחופשה מהווים חלק נכבד להשלמת
הרשימה. וכאשר נראה סיכוי באופק למלא
את הרשימה, יש לאזור כח, לשנס מותנים
ולעבור על פני כל השכונות והפרברים, כאשר
הפנקס פתוח והיד כותבת, עד בואך אל אותו
לוח מודעות עם רשימה גדושה של שמות
לכרם, לגן הירק ולשרותים השונים.
ואתה עומד בינך לבינך ומהרהר אם טרדה זו
שכרה בצידה..."

הנטרד והמטריד

תורנות ערב בחדר האוכל

• כרי לטובת אי-הנבחה אנו רואים לנכון להזכיר לתורים
פעל מי החלטה אסיפה הכללית סיום 2.11.60, בתורנות
ערב בחדר האוכל יגזרו רק חברי חשב או סופרים
חברי הכי טבה סופרים.

011222...1212

ג' ה'תש"ח

הגביע שוב שלנו

אורן ראובני לדעת מביני דבר, הוא אחד הכדורסלנים המוכשרים, שצמחו בעמק הירדן מאז ומעולם, ואלמלא פציעות חוזרות ונשנות בברכיים, שעבר בגילאי הנוער, עשוי היה להתברג לצמרת הכדורסל הישראלי, בדיוק כמו איתי שגב ועוז בלייזר מכפר תבור, שהיו חניכיו של אחיו ניצן ראובני, בעת שעשו את צעדיהם הראשונים על הפרקט. במהלך הקריירה הקצרה ולמרות הפציעות, הגיע אורן לסגל הסופי של נבחרת הנוער של ישראל אלא שאז איתרע מזלו והוא נפגע בברכו השניה, עבר ניתוח מורכב והקריירה שלו נבלמה. מאז, הוא משחק עם 'מגן ברך', וכאשר הברך נטולת הרצועות 'צונחת' הוא יודע להחזירה למקום. במשחק הפעם זה לא צלח לו, מה שגרר כאבים חזקים ביותר. למרות הפרישה הכפויה, אורן הוא שחקן פעיל בקבוצת עמק הירדן המשחקת בליגה א', ונחשב לאחד השחקנים החשובים בקבוצה.

המשחק עצמו היה שקול למדי, לעיתים עצבני, ולא התעלה לרמה גבוהה, כאשר ברוב הזמן מובילה קבוצת 'אלווה בר' בכיכובו של עומר דניאלי המצויין, בהפרשים שנעו ביו 3-7 נקודות. במהלך המשחק שותפו באשדות שני דורות: שמוליק מידלר לצד בנו, שחקן הציר עילאי, המתנשא לגובה של 2.03 מ'. ברבע השלישי נכנס לשחק הלל ינאי (שהושבת על הספסל דקות ארוכות בגלל בעיית עבירות) ופתאם הקבוצה נראתה הרבה יותר מחוברת, כאשר אריאל לפידות ממסדה, שמנבאים לו עתיד מזהיר, הופך למוציא לפועל העיקרי שלה. ברבע האחרון עלתה אשדות ליתרון קטן שלא נשמט עד הסיום, למרות ניסיונות נואשים של 'אלווה בר' לעשות מהפך של השניות האחרונות.

את המפעל הקרוי 'ליגת הקיץ של עמק הירדן', אירגן עומר דניאלי בעזרתו של רז גל שדאג לאולם, לשופטים והמריץ את הקהל להגיע. דניאלי, שגם נבחר לקלע המצטיין של

סוף בעמוד הבא

משחק הגמר-סל של ליגת הקיץ של עמק הירדן הפגיש בין אשדות יעקב בהדרכת ענבר אלטר, לקבוצה מעורבת 'אלווה בר'. במהלך הרבע השלישי של המשחק, שהיה ברובו שקול ומתוח, נפגע אורן ראובני (המכונה 'גודלי') בנקודה הכי רגישה אצלו, בברך, כתוצאה מהיתקלות בשחקן יריב. אורן התפתל שניות ארוכות מכאבים, תוך שהוא מנסה ללא הצלחה להשיב את הברך למקומה. עם סיום המשחק, שהסתיים בתוצאה 63:61 לאשדות, נראה אחיו של אורן, מאמן העבר ניצן ראובני, מתעמת מילולית עם כוכב 'אלווה בר' עומר דניאלי תוך שהוא מטיח בו כאילו פגע באורן במתכוון. עומר, איש חינוך, ואדם ערכי, הכחיש זאת בתוקף, וטען שלא שם לב כלל שפגע באורן, וברגע שהבחין בכך מיהר לגשת אליו ולהתנצל. השופטים, אומר ניצן, וזה חמור מאד בעיניו, לא עצרו את המשחק כמתחייב בחוקה, לא ניגשו לבדוק מה שלום השחקן הפצוע, והמשיכו במשחק כאילו כלום לא קרה. בסופו של דבר יושרו ההדורים, נערך טקס מכובד בו חולקו גביעים למנצחים ולמנוצחים, השחקנים לחצו ידיים וחשוב מכל- הברך של אורן חזרה למקומה.

הגביע שוב שלנו - סוף

**לבני הדור הצעיר,
הנה מתחילה לה עוד שנה...
ואיתה גם שנת לימודים חדשה...**

לימודי צעירים תשע"ט

על פי החלטת הקבוץ – כל בן שהוריו חברי קבוץ לפחות 20 שנה, מקבל בגין הוריו 20% מעלות שכר הלימוד. למשך שלוש שנות לימוד בשכר אוניברסיטאי אחיד.

הכסף ניתן החל מהשנה בה נרשמים ללימודים, או בתום 5 שנים מהשחרור מהשירות הצבאי.

כל סטודנט מתחיל או ממשיך, מתבקש להיפגש לשיחה קצרה על לימודיו. לשמוע ולהשמיע.....

ניתן לתאם את המפגש עם אודי כהן רכזת

שיהיה קיץ נעים

אודי כהן 050-8652444

הטורניר עם ממוצע של 30 נקודת ומעלה למשחק, עובד בשנים האחרונות במערכת החינוך של שער הגולן. הוא הגיע לעמק לפני מספר שנים ככדורסלן חיזוק עבור הקבוצה האזורית המשחקת בליגה א', התאהב עמק וקבע כאן את מגוריו, בדיוק כמו חברו לקבוצה שהוא אחד הבעלים של 'אלווה בר'.

העובדה ששיחקו במפעל 4 קבוצות בלבד, אומר רז, נועדה להבטיח רמה גבוהה של כדורסל, כאשר קבוצות עם מסורת כמו אפיקים ודגניה, לא הצליחו להעמיד קבוצה. 'טורניר החורף' לעומתו, הוא ברמה עממית יותר, ולכן צפויות להתמודד בו יותר קבוצות.

ועוד חידוש - קבוצת הכדורסל של עמק הירדן שלא הצליחה עד כה במאמציה להעפיל לליגה, מתאחדת השנה עם טבריה, בתקווה שהמועצה האזוריות עמה יי תסייע בתקציבים שיאפשרו זאת.

אברון

חברים ותושבים יקרים

אם טרם נרשמתם לארוחת ראש-השנה בחדר האוכל אנא, הקדימו להרשם!

במזכירות – אצל אתי.

מלב אל לב - זהירות רגיש!!

לנו הכח להתגבר על המתח הנוראי, וידענו שהקיבוץ יעשה הכל על מנת להוציא את אורי בשלום מהעניין.

רנה הוימן: הייתי נותנת את המחמאה **למערכת החינוך שלנו**. החינוך הקיבוצי הוא הדבר הטוב ביותר שיש לנו להציע לילדים עם טיפול חס מסור ורגיש. בזכות המטפלות אני מוצאת שהקיבוץ שלנו הוא פשוט גן עדן לילדים.

קוטי פייקוב: הייתי נותן את המחמאה **להורים שלי** שחינכו אותי להיות חבר אשדות בו אני רואה בית אמיתי. ברור לי שזה המקום אליו אני שייך ואין מקום אחר זולתו ואני גאה בהוריי.

סמדר שי: הייתי נותנת את המחמאה לשלישייה **מיכל אשש, שרה ודורון רוזנבלום** שבזכותם הגעתי לאשדות. שהיו בשבילי משפחה תומכת מתעניינת וקשובה לאורך זמן. על שחיבקו אותי הרבה מעבר למה שהתפקיד מחייב.

מיכל אשש: הייתי נותנת את המחמאה לשר החינוך **זבולון המר** על האומץ לבטל החלטה שכבר עמדה לצאת לפועל של מעבר משישה לחמישה ימי לימודים בשבוע. מעריכה את העובדה שאיש ציבור לא הלך שולל אחר הבעיה הכלכלית ושם לנגד עיניו גם את המצוקות החברתיות.

גמליאל איתח: היית נותן את המחמאה **למשפחה שלי** על הדרך שבה ניצה ואני ניסינו להתוות, ועל שהם ממשיכים את חייהם בתנועה הקיבוצית. ההתכנסות המשפחתית היא אושר בשבילי.

עודד גפני: היית נותן את המחמאה **לבן גוריון** על האומץ להחליט בפומבי על הקמת המדינה. רק אדם עם ראייה היסטורית לעתיד, יכול היה לעשות מעשה כה אמיץ.

סוף בעמוד הבא

לרגל החגים הקרבים, נזכרה ברוריה באחת הפנינים המופלאות החבויה לה כמעט 30 שנה בעלונו, שנכתבה, מעשה אומן, בעטה הרגיש של המראיית הכי טובה של עלון אשדות, **הניה שפירא**, שלצערנו עזבה את אשדות (עם בעלה אורי ז"ל) וחיה עשרות שנים בפרדס חנה; רישומה של הניה ניכר מאד בעלוני אשדות של העשורים האחרונים של המאה הקודמת, והפנינה שנציג עתה, חבויה לה בעלון 874 מתאריך 17.8.1990 תודה לברוריה על היוזמה ולשאל ינאי על השליפה המהירה מן הגנזך.

הדבר היחיד שאפשר לתת מבלי להפסיד הוא מחמאה, ציטטה הניה את אוסקר ווילד וביקשה מהמראיינים/ות להשיב לשאלה אחת בלבד: **אילו ניתנה לך האפשרות לתת לפלוני מחמאה פומבית, מה היית אומר לו.**

גייל: הייתי נותן את המחמאה **למרים דון יחיא**, האשה הנעימה ביותר שפגשתי בימי חייל! העובדה שאני פוגש בה מדי פעם במדרכה מאפשרת לי לראות את היפה והורוד שבעולם, ונוסכת בי תקוה שאולי ביום מן הימים אזכה להיות כמוה.

עינב אמיתי: הייתי נותנת אותה **לרעיון הקיבוצי**. ליכולת של הבית הקיבוצי לשמור ולתמוך בחבריו הקשישים ולתת להם את כל מה שזקוקים.

עדה חזן: היתי נותנת אותה **לאורי שלו**. אני מרגישה שהוא תמיד מוכן לבוא לקראת החבר. תוך כדי טיפול, מציע הצעות ייעול ממש עם כל הלב, ולמרות הלחצים שהוא נתון בהם, מגלה סבלנות וסובלנות לפתור כל בעיה, להושיט יד ולעזור.

נחום שיפר: הייתי נותן את המחמאה למזכיר שלנו **שאל שימרון** על הרגישות והיחס שגילה כלפינו בתקופה בה הינו שרויים בדאגה וחוסר וודאות. שאל הקדיש זמן ומרץ רב על מנת לעזור לאורי, להקל על אתיקה, לתמוך ולעודד אותנו. בעזרתך היה

מלב אל לב - סוף

שנת הלימודים

תלמיד יקר, אחרי פרעות הקיץ הנה אתה עולה כיתה, ושוב מרבים לדרוש להתייחס בכובד ראש, לחומר הנלמד, וראשך נפרד מהנטל, כשמחשבות, שממלאות לך איצטדיון של כדורגל, טעות וקרוסות כמו נייר-דמוי-אורון, שרוצע תישמים מבעד לחלון שאתה בוהה בו בשלווה הרגילה, ומסחרר (כאילו בלי קשר) חומר על חרות שויון ומשוואה עם-נעלם ושבר גיאולוגי/תיאולוגי ונצחון-תש"ח הפעיל/הופעת-חורבן הבית ולבי במזרח.

והנה אתה ישן שאת שנת הלימודים שלך כך, ומי יעיר אותך לקשור בין החומר הנלמד לבין החדשות ולהסיק את ההקש המתבקש כשמוריד בעצמם אוטמים אוזנס למתרחש שטס כמו יללה ורוצע את ביתנו מבעד לחלון שאנו בוהים בו בשלווה הרגילה.

שחר מריו מרדכי

זהבה שיפר: היית נותנת את המחמאה לפרוייקט סלע שנותנת אפשרות של השלמת לימודים לבגרות לחיילים שלא סיימו לימודיהם התיכוניים מכל מיני סיבות. חשה גאווה שהמדינה מאפשרת להם זאת והתנועה הקיבוצית שנתרמת למטרה זו.

דודו אלטר: הייתי נותן את המחמאה לאשתי עטי שהיא האישה הכי טובה בעולם עם ידי זהב, שלא מנדנדת לי ומתייחסת אלי בהבנה גם כשאני חוזר מאוחר בלילה. יחד הבאנו ילדים נהדרים. לא אחליף אותה באחרת בעד שום הון שבעולם.

אלעד גלעד: הייתי נותן את המחמאה להדסה אלטר שלוקחת מאד ברצינות את פרויקט חדרי הארוח ועושה הכל שהאורחים ירגישו כאן טוב.

שוש נתן: הייתי הנותן את המחמאה לא.ד. גורדון שידע לאהוב וללכת בטוב, תעב את תאוות הדם שיש באדם וסבר שבלי היחיד אין יחד.

יונן זקצר: יש הרבה הדברים, אבל את המחמאה הייתי נותן להניה שפירא על המקוריות והיצירתיות שבשאלה כזו, שמשאירה אותי עם הרבה כיווני מחשבה.

ראיינה וערכה: הניה שפירא 1990

סיכום אישי

סיכום אישי שלי לשנה שחולפת ותקוה לשנה החדשה.

- א. הייתי רוצה ומועדון לחבר עם אורה – מועדון מזמין – זה לא מספיק לשטוף ריצפה...
- ב. הייתי מצפה לא לחיות עם חלונות סגורים מפאת ענני האבק מהכביש.
- ג. הייתי רוצה שבתחנת האוטובוס אפשר יהיה לעלות ביתר קלות לאוטובוס, למתקשים – כמו בכל הקיבוצים.
- ד. הייתי רוצה תרבות.
- ה. הייתי רוצה הרבה צעירים (לא מושב זקנים) ויצירתיים – ורעש של ילדים.
- ו. הייתי רוצה תרבות חוץ (ניקון הסביבה) ולא כול מיני מבנים פירטיים – כל אחד עושה כטוב בעיניו.

ורוצה מאד להודות – תודה גדולה לישי על היזמות של חדר האוכל בימי שישי – בעיני זה היכל התרבות שלנו!

וגם... תודה גדולה לדובי שושני על ההתמדה בהפעלת 'מועדון פעמיים כי טוב' שעושה טוב לרבים מאיתנו.

אז להפעם מספיק – וחיוך, בריאות ותפוח בדבש זה תמיד חשוב..

שנה טובה,

רינה פלג

מיילים ראשונות

עלום אמא. עלום אבא.
מי תוכן היומ?
ילד טוב. ילדה טובה.
בוקר אור. שבת עלום.

המיילים הראשונות
הן הכי הכי יפות –
ילצבודה קומו נא!
חיש באות ומצטרפות –
אט אט
בונים
משפט,
כמו
בניין מקוביות:
מי לומד?
- אני לומד.
והשמחה גדול מאוד!

דנה קמה, דנה באה
דנה תורנית טובה.
כק נמשיק לפי הסדר
ונלמד באהבה.

וכשנרצ קרוא וכתוב,
נלמד דברים קשים יותר.
זה היופי באימוד,
בכל יום
דבר אחר.

תרצה אתר

שאלות של קיץ - בראש קודח

שלטו על סוגריהם (בשביל זה יש בריכות פלסטיק ביתיות). אולי פשוט צריך לחוקק חוק לגבי הורים שעדיין לא מבינים, ואחראי הבריכה יצטרך להקפיד ולא יאפשר להורים אלה להכניס את ילדיהם הפעוטים לבריכה המשמשת את כולם. ואם בכך עסקינן, אומר שילדי נוסעים לבריכה של שער-הגולן (יש להם דודה) או לבריכת "בית-איל" כי לדבריהם כבר ממש לא כיף להם בבריכה של אשדות.

תסמונת הכינמת להזכירכם שפעם היתה אצלנו בקיבוץ בעיה גדולה מאוד של פִּינְמַת בפעוטונים ובגנים, עד שהורים התקוממו והגננות נכנסו לפעולה, ואז הודיעו שילד שלא יעבור טיפול נגד כינמת – לא יוכל להכנס לגן. כל אחד מאיתנו צריך לחשוב גם על האנשים שחיים איתו באותו מקום, ונראה לי שזה המינימום שאפשר לדרוש מכל אדם שחי כאן איתנו, אם כתבר ואם כתושב.

אז שתהיה לכולנו שבת טובה ומנוחה וכיף :

עמליה דיין בת-ארי

בערך מיליון מחשבות או יותר נכון שאלות, חולפות בראשי בקיץ החם הזה ואכתוב רק על חלק קטן מהן.

האם "ניבים" הוא תחליף לעלון הותיק, ואז למה או למי אני צריכה לפנות כדי לקבל את הדפים הללו. יתכן שלא שמת לב כאשר היתה הודעה להרשמה בקהילנט, שאיתו אני בדרך כלל לא כל-כך מסתדרת. יש לי בעיה עצומה בהבנת כל הטכנולוגיות הללו. ונתקלתי פעמים רבות שאינני יודעת איך פותחים כל מיני קבצים שנקראים PDF או משהו כזה.

בקשר להפגנות. קראתי את הבקשה לבוא להפגין נגד פתיחת המחצבה, אבל... אני מודיעה בזאת שאני כבר לא כל-כך בכושר של לבוא ולהפגין. זוכרת שפעם יצאתי עם כל החברים שהפגינו נגד אתר האשפה שהוחלט לבסס היכן שהוא ממוקם היום. יצאנו עם שלטים וחיכינו לשר יוסי שריד, השר לאיכות הסביבה. הפגנו, נשאנו שלטים, אבל מוסדות המדינה לא התרשמו והאתר הוקם ונמצא שם עד עצם היום הזה, ולמרות הבטחות שייסגר בתום עשרים שנה, הוא רק הולך ומתרחב

היום אין לי כוח לעמוד שעות בשמש על רגלי הכואבות, כדי להפגין. אני גם לא אחיה עוד הרבה שנים, ואם אכן אבק המחצבה יגרום לנוזקים קשים, אני כבר לא אספיק לְהִנָּק, לכן אני חושבת שאנשים צעירים, ובוודאי הורים הרוצים לגדל את ילדיהם בלי האבק וְהִנָּק של המחצבה - שיואילו לקום ויצאו להפגין על משפחתם האהובה.

בעניין בריכת השחיה. אני לא יודעת איך לכנות זאת. מצד אחד אני עצמי כבר שנים לא נכנסת לבריכה. מצד שני אני משלמת די הרבה, כדי שבני משפחתי הבאים לבקרני, יוכלו לטבול בבריכה היפה שלנו. רצה הגורל ובשבוע האחרון נסגרה הבריכה מספר פעמים בגלל צואת ילדים קטנים. אני לא יכולה להבין את זה בשום פנים **ואופן!!!** גם לי היו ילדים קטנים פעם, אבל אף פעם לא הכנסתי את ילדי לבריכה בטרם

מי ומה באשדות

באמת כל כך מרגש ובאמת לא ברור מאליו...
שבת שלום.

ספרים רבתי ספרים - יוזמה ברוכה של הספרייה האזורית והמועצה, ובעזרת ספרניות מלומדות כמו ברוריה, יצא לאור מיזם 'ספר על ים כנרת'. שלוש ספריות כאלה, מסוגנות להפליא, מוקמו לאורך 'שביל הראשונים', וטיילת צמח, בתקוה שהולכי רגל יעצרו לרגע, יעלעלו, וימשיכו בדרכם עשירים בחומר וברוח.

האם בשם חופש הביטוי רצוי להביא למקומותינו מופע 'סטנדאפ' חושפני מהסוג שהציגה האומנית אלונה דניאל? תלוי את מי שואלים. חברות נשים בנות שבעים ומעלה, שנכחו במופע ולא ידעו מראש במה מדובר, תיארו אותו כוולגרי, גס ונטול גבולות מוסר. כך לשיפוטן. סיפרה לי חברה שהזדעזעה עד עמקי נשמתה מהשפה הבוטה, מאבזרי ההמחשה שלא מותירים מקום לדמיון, ומשימוש בוטה בשפת רחוב. אני לא דתיה, גם לא שמרנית יתר על המידה, היא מעידה, אבל בוטות צריכה גבולות, וכאן הן נחצו. מיותר לציין שהיו שנהנו מהמופע והגיבו בהתאם, ובכל זאת נשאלת השאלה, האם מופע מסוג זה מתאים לציבור כמו שלנו. ביקשתי את התייחסותה של מנהלת התרבות החרוצה והמסורה שלנו **אתי דוד** לנוכח הביקורת, שהדיה בוודאי הגיעו לאוזניה, אך היא סירבה להגיב, בלא שנימקה זאת.

המשך עמוד הבא

אחרי טראומת הצבר מן העלון שעבר, יש לנו בשורות מעודדות, והפעם מבית. נכון לרגע כתיבת שורות אלה, מזיקי הרימון הקלאסיים, כמו 'כחליל הרימון' או 'זבוב הפירות', שבכל שנה עוקצים את הפירות המאדימים, וגורמים להם להרקיב ולנשור בטרם עת, עשו עמנו חסד ובוששו להגיע, ואם הגיעו, הרי במספרים נמוכים בהרבה. התוצאה - מאות פירות רימון מסמיקים על העצים, כמו מתחננים 'קטוף אותי'. הרימון, למי שאינו בקי, מכיל לפי חז"ל, 613 גרגרים, כמספר תרי"ג מצוות, ולכן הפך לסמל לצדיקות ולקיום מצוות, ואת זה לא אני אמרתי. לרגל המאורע, הזדרזתי וקניתי מסחטה איכותית, בעזרתה אני ממצה את מיץ הרימונים הארגמני אל תוך קנקן זכוכית, מניחו במקרר, ולאחר שהצטנן, שותה ממנו כאוות נפשי. עשו כמוני ומבטחת לכם הנאה אינסופית.

מגפת העכברת אמנם לא פקדה את מקורות המים הזורמים סביבנו, אבל גם בלעדיה אנו סובלים חדשות לבקרים מנוכחותם של חיידקי קולי צואתיים בבריכת השחיה, שמקורם בטיטולים, וגורמים לסגירת הבריכה לשעות ואף ימים. עונש קולקטיבי לפני סיום העונה.

רנה הוימן, שחזרה הביתה לאחר ניתוח ברך מורכב, שהוכתר בהצלחה, מבקשת להודות לכל מי שהתעניין בשלומה, הרים טלפון, שאל, מסר ד"ש. מאד מאד חימם את ליבי ואני אסירת תודה וגאה בביתי. כששבת, חיכה לי בית עם בלונים, שוקולד ופרחים.

מי ומה - המשך

לא רק אומן רב-תחומי מוערך ונחשב, הוא גם מעטר את החצר שלנו בשלל חצבים שהוא מטמין את בצלם באדמה, ובבוא היום הם מזדקרים ופורחים מעלה מעלה, כמו בתמונה שלפניכם.

מנהג חדש בא למדינה. דגלים ענקיים המתנוססים על תרנים בכניסות ליישובים, וכל המרבה בתעצומות הדגל, הרי זה משובח. אפשר לראות זאת למשל ביישובי רכס פוריה, ועוד הרבה מקומות. **יונתן אלטר**, מזכיר אשדות, הידוע כפטריוט לא קטן, החליט לעשות מעשה, והציב בחזית בניין המזכירות דגל מרשים, שלא מותר ספק באשר לנחיצותו של גג האסבסט שמעליו.

אחרי רבים שניסו לפניו והרימו ידיים, דומה ש-**ישי יחיאלי** הצליח לפצח את הקוד כיצד להשאיר 'מופרטים', ובו זמנית להמשיך להרגיש קיבוץ. התשובה היא בת שתי מילים: **יחס אישי**, כשמה של יזמות הטיולים שפתח בעבר. בערב שישי האחרון סעדו את ליבם 170 אישה ואיש בחדר האוכל, ודומה שמשבוע לשבוע העסק צובר תאוצה. המשך בדרכך איש יקר.

אחד מעצי דקל הציקאס, הסמוך לבית אחדות (ראה תמונה) סרב להתפתח כמו שאר העצים הסמוכים לו. דובי ש. מספר שבצוק העיתים, הציע למשפחת צפריר להעתיק את העץ לגינתם, בתקווה ששם יתאושש, אבל הם לא רצו. בשבת שבה נפטר יעקב צפריר ז"ל הבחין דובי שהציקאס 'התקוע' לכאורה, הוציא לפתע גל צימוח חדש, כאילו חיכה לרגע הזה. חזיון מתעתע...

יש שמשמיצים אותו, קוראים לו אנרכיסט, רוגזים על פסלים שהציב בחצר בלא חותמת של וועדה. אבל **אברהם חזן**, בדרכו השקטה, הנימוסית והחרוזה, ממשיך לייפות לנו את החצר בשלל יצירות, שבעיני חלק מהציבור הן יפות מאד, בעיני חלק אחר פחות, והרוב הגדול מתריש. אברהם הוא

מי ומה - המשך

**לכל התלמידים המתחילים
ללמוד כיתה א' וכיתה ט'
ולכל ילדינו הלומדים שנת
לימודים פוריה ומהנה!**

במסגרת הטיפול באזור הספורט והפנאי:
כדורסל, טניס, בריכה, קט רגל.
שודרג מגרש הכדורסל בעזרת המועצה
האזורית, מגרש הקט רגל בטיפול וגם
החלטנו להפעיל מחדש את מגרש הטניס.
בשנה הראשונה אנחנו ומאפשרים למועצה
להשתמש במגרש ללא תשלום תמורת
שדשרוג קליל וההפעלה אם הכל ילך טוב
נבקש שיגבירו את השדרוג או ישלמו שכר
דירה..
עכשיו נשאר רק... לשדרג את הבריכה...

עלון 1517
עריכה ומי ומה – אבנר רוזן
שער ואיור – אירית גל
צילום עלון -אתי רוזן

במסגרת 'אף פעם לא מאוחר' ברשת ערוץ 13, כיכבה שרה'יה שרון לצד סלבריטאיות נוספות במסע לתאילנד. לצוות ההפקה של הסידרה בת חמשת הפרקים נודע שבגלל הקרבה למלחמת ששת הימים, לא נערכה לשרה'יה ויענקל'יה חתונה של ממש. בפרק הסיום של הסדרה הפתיעה ההפקה כאשר הטיסה את יענקל'יה לסיאם במטוס ק.ל.מ. ובעוד חברות הבנות יושבת במסעדה, הופיע החתן המיועד ונערך להם באיחור של 51 שנים טקס חתונה כדת וכדין כאשר חוט שזור מקשר בינו לבינה. בעוד הוא עונד לה את הטבעת, לחש לה יעקב: 'אהובתי, יקירתי, שרתי, יונתי, תמתי. אני מקדיש לך טבעת זו לדור דור', ותוך שהשושבינה רבקה'יה מיכאלי מכריזה: מחודשת, מחודשת מחודשת יצאו השניים בריקוד כלולות צמוד.

**ושוב מלא טוב
לשרה'יה ויענקל'יה שרון
הבשעה טובה לכל**

**הצללון הבא יצא בצוק שבוציים
צרה רה"ע תשע"ט**

בת פופ!